

Yüksek güvenlik riskli ülke

Beşiktaş ve Kayseri katliamlarına bulaşmadan bu hafta Türkiye İstatistik Kurumu'nun milli geliri hormonlayabilmek adına bildiğimiz tüm ekonomik göstergeleri ve bunların arasındaki iç tutarlılıkları berhava eden skandalına değinmek istiyordum. Ama Rus Büyükelçisinin ölümüyle sonuçlanan Ankara'daki dün akşamki suikast bütün planlarımı gene altüst etti.

Başlıktaki ifadeyi soru biçimine getirip bugünlerde yerli yabancı kime sorsanız ilk işaretleyeceği şık "Türkiye" olacaktır. Bununla gurur duyulmayacağı açık. Peki bu ülke ne zamandır böyle? Siyasi iktidar uzun süredir el değiştirmedine göre siyasi sorumluları görmek için fazla çabaya gerek yok.

Kuraldır. Güvenlik risklerinin büyümesinin faturası güvenlikçilere değil (MİT gibi istihbarat birimlerinin sorumluları hariç), onları eğitmek, örgütlemek, yönetmek durumunda olan siyasilere kesilir. Demokratik teamülleri olan ülkelerde de bu, bakandan başbakana kadar (cumhurbaşkanı icranın tepesindeyse ona kadar) gidebilen istifaları tetikler; aksi durumda da halk iktidar partilerinden hesap sorar ve seçim yenilgileri kaçınılmaz olur. Bunların teamülü olmadığına göre, geçelim.

Genel bir muhasebe yapalım ve bazı sorular soralım.

Bugünkü tedhiş eylemlerinin hem sıklığının artışının hem de daha fazla can kayıplarıyla sonuçlanıyor olmasının geri planında biz beş temel gelişmenin olduğunu saptayabiliyoruz:

1) Fethullahçı örgütlenmenin bütün kritik kamu kuruluşlarını, özellikle de polisi, TSK'yı ve yargıyı ele geçirmesi için tüm kolaylıkların gösterilmesi, önlerinin açılması, imkanların seferber edilmesi;

2) Türkiye'nin güvenlik sigortası olarak görülmesi gereken Suriye ve Irak'taki rejimlerin ve ülke bütünlüklerinin korunması yerine, özellikle Suriye'deki rejimi istikrarsızlaştıran, toprakları ve nüfusu üzerindeki denetimini dumura uğratan, uluslararası cihatçı çetelerinin bu ülkeye yönelik

eylemlerini kolaylaştıran ve destekleyen tutumların benimsenmesi;

3) PKK ile silah bırakmadan müzakere süreçleri yürütülmesi, bölgede alan hakimiyetini ele geçirmesine, bölgeye silah yığmasına, kentlerde sözde adli, mali, polisiye güçler oluşturarak adeta fiili bir özerklik alanı inşa etmesine göz yumulması; bölgedeki valiliklerin ve güvenlik güçlerinin bu gelişmeleri denetim altına alabilmek için yapmayı planladıkları operasyonlara merkezi yönetimce izin verilmemesi;

4) Kabataş yalanı gibi dezenformasyon eylemlerinin yukarıdaki üç konu etrafında da sürdürülmesi, toplumun kutuplaştırılmasının bir siyaset tarzı olarak benimsenmesi, özellikle son olarak Halep konusunda gerçekleri tahrif eden ve halkı bölgedeki Rus, İran ve Esad güçlerine karşı kin ve nefrete sevkedecek açıklamaların/yayınların/iletişimlerin fütursuzca yapılabiliyor olması; (emperyalist ülkelerin siyasi sorumluları ve yayın organları da Suriye/Irak konusunda aynı dezenformasyon kampanyasının parçasıdır);

5) Kaynağını Kurtuluş Savaşı'ndan ve Lozan'dan, Cumhuriyet'in tüm kurucu değerlerinden, kurucu Meclisinden alan Türkiye Cumhuriyeti'ni; kendi kuruluş değerlerine yabancılaştıran, kuruluş senedi olan Lozan'ı küçümseyen; anayasal ve yasal olarak faaliyet göstermeleri imkansız olan tarikatleri, bunların cemaat ve vakıflarını baştacı yapan, eğitimin kalbine sokan, laikliği fiilen tasfiye eden icraatların bir yönetim tarzına dönüştürülmesi; bir tek adam devleti oluşturmak için siyasal sistemin tüm sigortalarının anayasal bir tasfiye sürecine sokulmak istenmesi...

Bütün bunlar Türkiye'nin istikrarına dinamit koymak anlamına gelmemekte midir? Sadece bugünkü değil, uzun dönemli istikrarı tehdit altına sokulmuş değil midir?

15 Temmuz'da kendi başkentini ve Meclisini bombalamaya kadar varan bir çıldırmışlığın arkasında hangi tarihsel ittifaklar zinciri ve bu ittifakların bozulmasına yol açan hangi pazarlıkların olduğu gün ışığına çıkarılamayacak mıdır? 15 Temmuz'un siyasi sorumluları belli olmayacak mıdır?

Bugün, kendi güvenlik gücünün bir unsurunun, büyük bir komşu ülkenin büyükelçisini korumak yerine öldürmek eylemine karışmış olması, Türkiye'nin yönetim zaafının artık bir güvenlik açığından daha fazlası olduğunu göstermemekte midir?

Bu gelişmelerin sorumlusu ve bu soruların muhatabı durumundaki siyasi iktidarın bizzat kendisi Türkiye için bir güvenlik sorunu haline gelmemekte midir?

Dünya ve bölge çok tehlikeli gelişmelerin şafağındadır. (Berlin ve Zürih saldırıları da dün akşamın bilançosuna katılmıştır). Henüz kendi bölgemizdeki tehlikelerden bizi etkileyebilecek olanların pek azının ortaya çıktığı bugünlerde bile, gemisini (ülkesini) sakin sularda yüzdürme becerisini gösterememiş olanlara bu ülkenin geleceği emanet edilebilir mi?

haber.sol.org.tr/yazarlar/oguz-oyan/yukse-guvenlik-riskli-ulke-179609